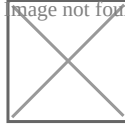

12 Σεπτεμβρίου 2014

Μνήμες και θύμησες από Ίμβρο

/ [Πεμπτούσία](#)

Image not found or type unknown

Ήθελα να σου γράψω για το μοναδικό χωριό της Τουρκίας που κατοικείται από Έλληνες, από μια χούφτα που το ζεσταίνει το χειμώνα με τον ανασασμό του και το δροσίζει το καλοκαίρι με δροσοσταλίδες λέξεων της ιμβριακής διαλέκτου.

Ήθελα να σου περιγράψω τη μικρή πλατεία με τα παραδοσιακά καφενεία που θύμησες μπλεγμένες με μέλι και μαστιχωτό και κρασί ανεβαίνουν σα λιβάνι στο καθαίο τ' ουρανού.

Αγρίδια

*Και 'κείνο το δεντράκι δίπλα στο πατρικό της μητέρας σου
πόσο το λάτρεψα, να 'ξερες!
Ίσως επειδή το φύτεψαν τα χεράκια σου ...*

Ήθελα να σου διηγηθώ τις περπατημένες στιγμές στα στενά λιθόστρωτα σοκάκια
άλλοτε ανάμεσα σε σπίτια γκρεμισμένα κι άλλοτε σε πέτρινα διώροφα που
μοσχοβολούσαν είτε ψωμί ζυμωτό είτε γλυκό του κουταλιού είτε τυρί
πασπαλισμένο με ρίγανη και αυθεντικές συζητήσεις.

Για ένα σχολείο αδειανό ήθελα να σου μιλήσω που η μέριμνα των ανθρώπων έσπασε το ανέστιο της στιγμής και θα συγκρατήσει πάλι αυθορμητισμό και ελεύθερα χαμόγελα παιδιών.

Ήθελα να σου πω να μην απορήσεις με το περίεργο της εκκλησιάς που στον Ευαγγελισμό αφιερώθηκε αλλά της Κοιμήσεως μεγαλύνεται με έθιμα αιώνων.

Μα απ' όλα πιο πολύ ήθελα να σου ζωγραφίσω τ' άστρα, που κάθε βράδυ πλήθαιναν, και άφησαν τον ουρανό μόνο το τριήμερο της Παναγιάς· ίσως επειδή μοιάζουν με τους απανταχού Ιμβριώτες, σαν άστρα και 'κείνοι απλωμένοι στις άκριες της γης φωτίζουν νυχθημερόν με την έγνοια τους το γενέθλιο χώμα, σαν έρθει όμως το τριήμερο επιστρέφουν να το φωτίσουν μ' ολάκερη τη σάρκα τους.

